

in

voor Groepswonen

OVER BEKENDE EN ONGEKENDE MOGELIJKHEDEN VAN GEMEENSCHAPPELIJK WONEN

interventies

initiatieven

innovaties

‘Vrijheid, maar altijd gezelschap’

Waarom meedoen aan groepswonen? Omdat de gezamenlijke manier van leven – in een eigen huis - je aantrekt, en omdat je iets voor de groep zou willen doen. Zonder verplichtingen. Een weloverwogen keuze moet het zijn. En ‘jong’ instappen. Dat is de insteek van Els en Joop Vesters, die samen met bewoners van zestien andere appartementen, tien jaar geleden woongroep Ypenburg startten. Wat bewoog hen in te schrijven? Hebben ze gevonden wat ze zochten? Voegt het iets toe aan hun leven? En hoe kijken ze naar de toekomst?

‘Vrijheid, maar altijd gezelschap. Met elkaar dingen doen in je eigen omgeving. Veel gezelligheid. Gemakkelijk bij iemand aankloppen als je ergens mee zit.’ Els Vesters, voorzitter van het bestuur van woongroep Ypenburg, kan zo allerlei pluspunten van groepswonen noemen. ‘Een wekelijkse kaartavond, waarvoor je niet ver weg hoeft. Regelmatige borrels, koffie drinken, Kerst en andere feestdagen samen vieren voor wie dat wil; je buurvrouw vragen of ze boodschappen doet als je ziek bent, iemand een lift geven die zonder vervoer zit. Een bewoner die alles weet van loodgieters, of van computers, en die je vanzelfsprekend helpt. Gezelligheid, gezelschap, en iets voor elkaar betekenen, dat is toch fijn wonen?’

Je bepaalt alles zelf

Els: ‘Er is veel te zeggen voor groepswonen, maar de voordelen komen niet altijd goed voor het voetlicht. Mensen hebben nogal eens een verkeerd beeld. Ze denken dat we alles samen doen, zijn bang dat ze ‘verplicht’ aan dingen mee moeten doen. Het tegendeel is waar! Je hebt je eigen huis, je eigen leven; en je bepaalt zelf waaraan je meedoet en wat je inbrengt in de groep.’

Weloverwogen keuze

Want zo is het ook: iedereen draagt bij, op z’n eigen manier, aan (de voordelen van) groepswonen. Je ‘investeert’ om plezierig te kunnen wonen. De een organiseert activiteiten, de ander neemt de financiën op zich; er zijn bewoners die af en toe lekker koken voor de groep, anderen schrijven de soms noodzakelijke brieven naar instanties. Els: ‘Als je meedoet aan groepswonen zou dat een weloverwogen keuze moeten zijn, omdat de manier van leven je aantrekt, en omdat je iets voor de groep zou willen doen. Zonder opgelegde verplichtingen.’

Jongste bewoners

Els en Joop Vesters oriënteerden zich al op relatief jonge leeftijd op een mogelijke woongroep. Joop was 57, Els 55. Els: ‘Ons hoefde je niet over te halen. Mijn moeder was een van de eersten in Den Haag die ‘aan groepswonen deed’, ruim 25 jaar geleden. Wij hebben gezien hoe zij genoot van het leven dat ze daar leidde. Dat wilden wij dus ook!’ Hun oog viel op een nieuw project in Ypenburg, dat ook nog eens heel snel gebouwd werd. Els: ‘Het ging zo snel, dat we er al konden gaan wonen toen Joop nog werkte. We waren de jongsten van de woongroep. En dat zijn we nog steeds!’

Nu iedereen ouder wordt

Er zijn dus geen jonge mensen (50+) meer bijgekomen? ‘Nee, wij worden hier met elkaar ouder. Heel prettig, maar het heeft ook nadelen. Want iedereen is tien jaar ouder dan toen we begonnen, en dat ga je merken. De fietstochten van vroeger zijn bijvoorbeeld van het programma af. We worden allemaal wat minder soepel, gaan iets mankeren. En de energie neemt af. We zullen met een andere blik moeten gaan kijken: uitgaan van wat we nog wél kunnen. Niet meer zoveel fietsen? Dan organiseren we toch een tripje met de bus? En hebben we niet meer zo vaak de zin om te koken, dan halen we toch eten aan de overkant? We zitten midden in een winkelcentrum!’

Actieve zestigers gevraagd

Els benadrukt: ‘Je moet de blik open houden, maar wel nadenken over hoe het in de toekomst verdergaat. Voor een woongroep is de leeftijdsopbouw belangrijk. Eigenlijk zou er regelmatig ‘aanvoer’ moeten zijn van iets jongere mensen, actieve zestigers die er energie in willen stoppen; maar die tover je niet uit de lucht. En bovendien moet er dan ook een huis vrij zijn.’

Open houding

De bewoners van Ypenburg die met elkaar in 2004 begonnen, wonen er bijna allemaal nóg. Els: ‘We kennen elkaar inmiddels goed, we weten wat iedereen kan en wil doen, en wat juist niet. En dat accepteren we van elkaar, we laten ieder in z’n waarde. Daarom hebben we ook nooit onenigheid. En ik ben ervan overtuigd dat als er eens iets dwars zit, dat we dat ook kunnen oplossen. Juist vanwege die open houding.’

Joop: ‘Dat is een voorwaarde om in een woongroep te functioneren. We nemen

IN VOOR GROEPSWONEN
IS EEN UITGAVE
VAN STICHTING SING

SING

in
deze editie

GESPREK MET
TWEË BEWONERS
VAN WOONGROEP
YPENBURG

KARSTEN KLEIN OVER
GROEPSWONEN
ALS HAAGS SUCCES-
VERHAAL

BEZOEK AAN DE KIP:
WOONGROEPEN
VOOR JONGE MENSEN
MET EEN VERSTANDE-
LIJKE BEPERKING

■ Vervolg op pagina 2

iemand zoals die is, zorgen voor elkaar zover dat in onze macht ligt, en hebben gezelschap aan elkaar. Op zaterdag een borreltje halen, samen naar de voetbal kijken, dat had ik nog nooit gedaan. Het voegt echt iets toe aan je leven. Maar hoe een groep samenwoont, ligt natuurlijk ook aan de samenstelling ervan, hoe iedereen met elkaar overweg kan. Wij hebben het hier getroffen.'

Europese regels

Hoe homogeen de woongroep ook is, het is niet ondenkbaar dat er op den duur bewoners (moeten) vertrekken uit Ypenburg. Wat gebeurt er als er een huis vrijkomt? Els: 'Dan hopen we dat we zelf een nieuwe gegadigde kunnen introduceren. Maar dat is minder gemakkelijk dan vroeger. Toen waren er wachtlijsten voor alle woongroepen, nu staan er soms woningen leeg.'

Dat is niet omdat er niet genoeg animo is voor groepswonen, maar woningcorporaties die dit soort ap-

partementen verhuren, zijn sinds 2011 gebonden aan Europese regelgeving. De verhuurder mag nog maar een klein deel van de sociale huurwoningen die ze verhuurt (zo'n 10%) bestemmen voor mensen met een hoger inkomen dan € 34.678. Hoewel de woningcorporaties soepel met de regels proberen om te gaan, vindt Joop de situatie zorgelijk: 'Die regels bedreigen het groepswonen absoluut. Wij hebben vrienden die hier graag zouden wonen. Maar zij moeten dan wel hun huis verkopen, waardoor ze boven die inkomensgrens komen. Daarom vallen ze nu buiten de boot. En tja, als we zelf niemand hebben voor een huis, dan stelt de woningcorporatie iemand voor. Afhankelijk van de persoon, kan dat een goed functionerende woongroep behoorlijk veranderen.'

Nadenken over de toekomst

Hoe ziet de toekomst eruit? Els: 'We kunnen natuurlijk nu al wel

bedenken dat deze min of meer ideale situatie verandert. Die tijd komt. Als we allemaal (te) oud worden en te veel gaan mankeren. We denken zeker al na over die tijd, maar niet al te ver vooruit.' Joop: 'Als ik echt niet meer kan (geestelijk, lichamelijk) dan ga ik hier weg. Je kunt een woongroep niet opzadelen met intensieve zorg voor een van de bewoners. Maar je zou natuurlijk als het nodig wordt, bijvoorbeeld ook familie kunnen vragen af en toe te helpen. Ik zie ook wel een mogelijkheid in 'samen zorg inhuren'. En als je nog verder doordenkt, misschien wel een van de woningen bestemmen voor een professionele zorgverlener. Mogelijk met financiële hulp van de gemeente. Het is maar een idee. De gemeente maakt zich sterk voor 'blijven meedoen in de samenleving' en 'samen oud worden', 'elkaar helpen': zo'n constructie zou dan toch helemaal niet zo gek zijn?' ■

Veel bloemen, planten en lekkere stoelen op de verdieping van woongroep Ypenburg.

in
het nieuws

Het Aedes-Actiz Kenniscentrum Wonen-Zorg

Het Kenniscentrum is in het nieuws omdat het op 19 maart de 3e editie van het landelijk congres **Lokale Kracht** organiseert. Ook tijdens deze editie zullen aansprekende en succesvolle burgerinitiatieven voor het voetlicht worden gebracht en besproken.

Burgers die steeds meer het initiatief nemen om wonen, welzijn en zorg op lokaal niveau te organiseren kunnen evenals bij de voorgaande edities informatie met elkaar uitwisselen en inspiratie opdoen. Het congres is ook interessant voor professionals en beleidsmakers die een ondersteunende en voorwaardenscheppende rol vervullen ten behoeve van de betreffende burgerinitiatieven.

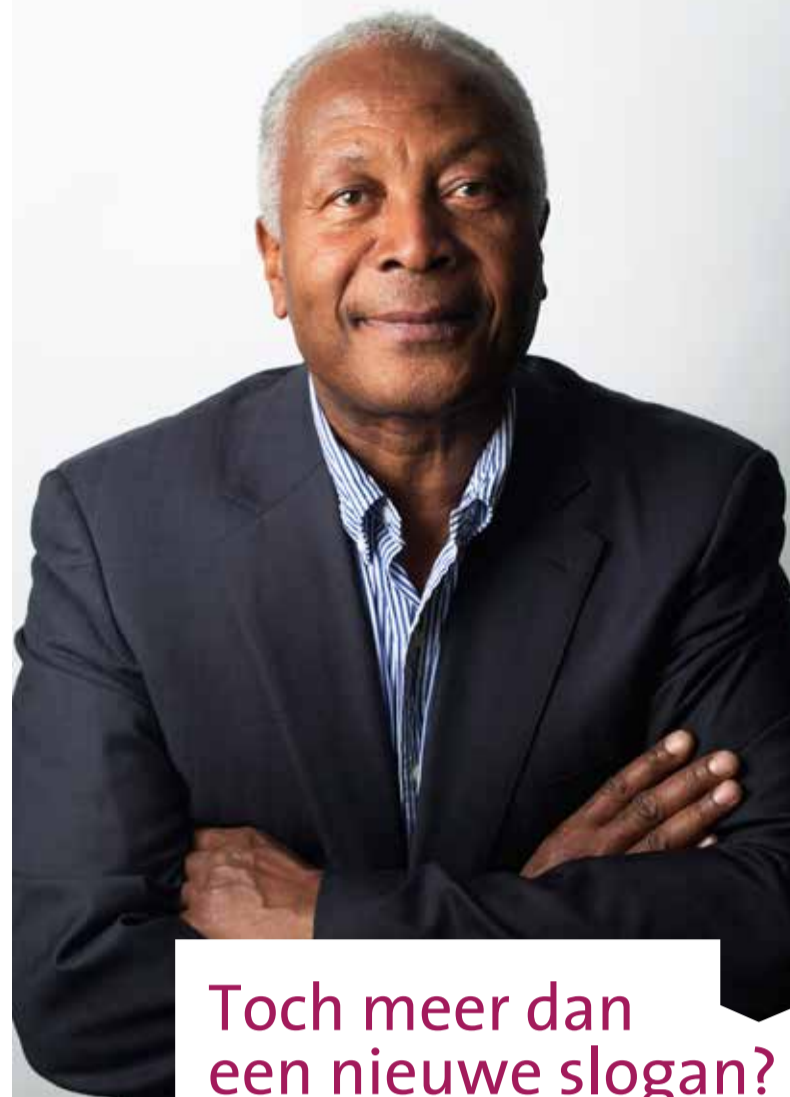
AANMELDEN VOOR CONGRES & INFORMATIE:

www.kcwz.nl/agenda/lokale_kracht

Het kenniscentrum is ook in het nieuws omdat Kees Penninx en Yvonne Witter het boek **Verhalen van veerkracht: oudere migranten aan het woord over gemeenschappelijk wonen, gezelligheid en gezondheid** hebben uitgebracht. Zij concluderen dat de samenleving op verschillende terreinen profijt heeft van woongemeenschappen voor oudere migranten. Uit de verhalen die zij hebben opgetekend, blijkt dat leden van woongemeenschappen op elkaar kunnen rekenen en daardoor later beroep doen op de formele zorg. Het gemeenschappelijk wonen voorkomt ook eenzaamheid. Kees Penninx en Yvonne Witter hebben ouderen gesproken die in een woongemeenschap wonen en elkaar hebben gestimuleerd om vrijwilligerswerk te verrichten in de buurt.

INFORMATIE OVER HET BOEK:

www.kcwz.nl/dossiers/kleurrijk_wzw/woongemeenschappen-goed-voor-gezondheid-ouderen

Toch meer dan een nieuwe slogan?

De eerste troonrede van Koning Willem-Alexander heeft het nodige losgemaakt over de participatiemaatschappij. Hebben wij hier te maken met een bezweringsformule om de pijn van de ingrijpende bezuinigingen dragelijk te maken? Of gaat het hier om een wenkend perspectief waarbij beter wordt omgesprongen met het sociaal kapitaal binnen de samenleving?

Het CDA had een beetje gelijk toen deze politieke partij haar misnoegen uitte over het feit dat het Kabinet-Rutte II de participatiemaatschappij als een eigen vondst bracht. Vooral omdat dit maatschappijbeeld geruime tijd geleden door het CDA als alternatief was voorgesteld om excessen van de verzorgingsstaat om te buigen. De toen bedachte term van de zorgzame samenleving viel in de jaren tachtig niet goed. Wij moeten ook accepteren dat de samenleving inmiddels is veranderd en daardoor toe is aan nieuwe beelden en inspiratiebronnen.

In de huidige netwerksamenleving kunnen burgers die over kennis, vaardigheden en voldoende geld beschikken, zich met gemak terugtrekken binnen hun eigen territorium en de krachten bundelen om hun leefwereld naar eigen inzicht in te richten. Critici van de participatiemaatschappij stellen dat vooral deze burgers profijt zullen hebben van de maatschappij die het kabinet voorstelt. Maar er zijn succesvolle voorbeelden uit de praktijk die om enige nuancering van deze stelling vragen.

Groepswonen door ouderen en wooninitiatieven die door ouders van jongeren met een beperking zijn opgezet, tonen dat burgers meer willen en beter kunnen. In Den Haag zijn inmiddels 33 woongemeenschappen voor senioren gerealiseerd. De initiatiefnemers laten zich inspireren door de wens om zo lang mogelijk zelfstandig te wonen en te functioneren. Burenhulp en sociale verbondenheid zijn centrale begrippen. Ook wooninitiatieven van ouders om medeverantwoordelijkheid te nemen voor de kwaliteit van zorg aan kinderen, zijn succesvolle voorbeelden uit de praktijk van de participatiemaatschappij.

Woongemeenschappen en wooninitiatieven kunnen uitgroeien tot koopkrachtige coöperaties van actieve burgers die hun verantwoordelijkheid nemen op het gebied van wonen, zorg en welzijn. Sommigen gaan een stap verder door faciliteiten en het sociaal kapitaal van hun gemeenschap en wooninitiatief in te zetten voor de leefbaarheid en sociale kwaliteit van buurten en wijken.

Kortom: de participatiemaatschappij bestaat al en kent verschillende vormen.

Atlin Sandvliet
Directeur van SING

‘Groepswonen is een aanwinst voor de participatiemaatschappij’

Wethouder Karsten Klein maakt zich zorgen over het kabinetsbesluit om fors te bezuinigen op de huishoudelijke verzorging en begeleiding. Hij is ook niet te spreken over het voornemen om slechts 5% van het budget voor de persoonlijke verzorging over te hevelen naar de gemeenten. Op 29 november woonde hij de buitengewone ledenvergadering van de Nederlandse Vereniging van Gemeenten bij om het standpunt van de gemeente Den Haag breed voor het voetlicht te brengen. Daardoor kon hij niet aanwezig zijn bij de feestelijke opening van woongemeenschap *De Wijnrank*.

Karsten Klein: ‘Ik deel de mening van het kabinet dat mensen de kans moeten krijgen om zo lang mogelijk zelfstandig te wonen in de omgeving die ze zelf kiezen. Maar de rijksbezuinigingen staan haaks op deze doelstelling. Ik vraag mij af of het kabinet doordrongen is van de consequenties die de aangekondigde maatregelen zullen hebben op het werk dat door veel gemeenten wordt verzet om de ondersteuning en begeleiding van kwetsbare groepen te verbeteren. De gemeente Den Haag heeft veel geïnvesteerd in het ondersteunen van mantelzorgers, en wij zoeken steeds naar nieuwe wegen om de draaglast voor hen te verlichten. Het vrijwilligersbeleid is succesvol en draagt bij aan versterking van de informele zorg. Wij moeten wel voorkomen dat burgers die zich voor anderen inzetten, niet worden overvraagd. Ik vrees dat dit het geval zal zijn als de plannen van het kabinet doorgaan.’

Volgens de wethouder is de gewenste versterking van de informele zorg niet los te zien van de toegankelijkheid van de thuiszorg en begeleiding. Familieleden, maar ook burens willen hulp en steun bieden, maar worden soms geconfronteerd met de grenzen van hun mogelijkheden. Als dit het geval is, dan moet men beroep kunnen

doen op hulp, steun en begeleiding door de formele zorg. Klein: ‘Het wonen in groepsverband stimuleert tot het nemen en delen van verantwoordelijkheid bij zaken die van belang zijn voor het welzijn, gezondheid en participatie binnen de samenleving. De woongemeenschap kan veel opvangen en oplossen, maar moet, als het nodig is, kunnen rekenen op een thuiszorg en op begeleiding die toegankelijk en betaalbaar is.’

‘De meeste leden van woongemeenschappen zijn vitale, actieve burgers met veel interesses.’

De wethouder is zeer optimistisch over de vitale woongemeenschappen die hij in de achterliggende periode heeft bezocht. ‘De meeste leden van woongemeenschappen die ik heb ontmoet, zijn vitale, actieve personen met veel interesses. Ze wonen met gelijkgestemden en kunnen elkaar helpen met boodschappen doen en andere dagelijkse zaken. Woongemeenschappen die zelfsturend zijn en hun problemen zelf kunnen oplossen, sluiten perfect aan bij de doelen van het gemeentelijk ouderenbeleid. Ik zie aanknopingspunten met doelen die de gemeente heeft gesteld op het gebied van participatie, wonen en gezondheid.’

De Gemeente verwacht dat SING en andere instellingen alert blijven en oog hebben voor de interne kracht en ondersteuningsbehoefte van woongemeenschappen door ouderen en andere doelgroepen.

‘Groepswonen stimuleert tot het nemen en delen van verantwoordelijkheid.’

Klein: ‘Ik maak me vooral zorgen om de woongemeenschappen waar de zorgbehoefte van sommige leden zodanig toeneemt, dat je van de groep niet mag verwachten dat zij die volledig binnen eigen kring kan opvangen. In zulke gevallen moet de zorgvrager of de groep beroep kunnen doen op de aanvullende inbreng van thuiszorg of begeleiding. Als dit door het kabinetsbeleid niet of nauwelijks mogelijk is, dan vrees ik dat de vitale en betrokken leden van deze woongemeenschappen uiteindelijk zullen afhaken. De druk op de formele zorg zal toenemen, maar wij weten nu al dat het moeilijk zal zijn om de gewenste zorg te krijgen.’

‘Ik wil voorkomen dat successen op het gebied van het ouderen- en vrijwilligersbeleid worden ondermijnd.’

‘Ik steek mijn nek uit, omdat ik wil voorkomen dat de voorgenomen bezuinigingen de successen ondermijnen die op het gebied van het ouderenbeleid en het vrijwilligersbeleid zijn geboekt.’

De Wijnrank aan de Mozartlaan, is een van de 33 Haagse woongemeenschappen voor senioren die voor groepswonen hebben gekozen. Deze woongemeenschap is geïnitieerd door senioren die elkaar gevonden hebben op grond van hun interesse en levenshouding. Realisatie van het project was mogelijk door de mix van sociale verhuur en vrijesectorwoningen.

De eerste Haagse woongemeenschappen zijn 25 jaar geleden gerealiseerd. In eerste instantie vonden de initiatiefnemers elkaar op basis van leefstijl, sociale verbondenheid en maatschappelijke opvattingen. Van de huidige woongemeenschappen zijn er veertien die zich op senioren uit allochtone groepen richten. Voor deze senioren is de angst voor sociaal isolement ook een belangrijk motief om voor groepswonen te kiezen.

‘Groepswonen door ouderen is een Haags succesverhaal.’

Wethouder Klein is trots op de koploperspositie die Den Haag op

het gebied van groepswonen door ouderen inneemt. Hij weet dat er in andere steden en in het buitenland waardering is voor de resultaten die in Den Haag zijn geboekt.

‘Wij subsidiëren SING en willen door de financiële steun ondersteunen dat de gemeente Den Haag de meerwaarde van groepswonen voor ouderen erkent. Ik ben daarom geïnteresseerd in de mate waarin en de wijze waarop de gemeente op SING kan rekenen om de risico’s van het kabinetsbeleid op te vangen en om de koploperspositie op het gebied van groepswonen te kunnen behouden.’

Karsten Klein

Wethouder van Jeugd, Welzijn en Sport, Gemeente Den Haag.

in
het nieuws

Herbestemmen zorgvastgoed: een lastige opgave

Wat te doen met een zorggebouw dat leeg komt te staan omdat het zijn functie verliest? Een nieuwe bestemming geven lijkt een oplossing: er studentenwoningen van maken bijvoorbeeld, of (kleine) appartementen. Herbestemmen van zorgvastgoed is in deze tijd een veelbesproken onderwerp. Maar onderzoek en praktijk tonen aan dat dit geen gemakkelijke opgave is.

Maatwerk en samenwerking

Een onderzoek van Aedes-Actiz kenniscentrum Wonen en Zorg, uit 2011, laat zien dat er maar weinig voorbeelden zijn van succesvolle herbestemming van zorgvastgoed. Duidelijk is dat niet alle zorgcomplexen getransformeerd kunnen worden naar studentenwoningen of opgeplust naar verpleeghuizen. Komt een zorggebouw leeg te staan en

overweegt men herbestemming, dan is maatwerk en samenwerking tussen verschillende betrokken partijen nodig.

Ook succesverhalen

Herbestemmen is een lastige opgave, maar er zijn ook al verschillende succesverhalen. In het onderzoek worden tien voorbeelden van geslaagde transformaties naar verschillende functies toegelicht. De voorbeelden leveren inspiratie op en laten ook zien dat er kansen liggen voor nieuwe en verschillende vormen van groepswonen.

ZIE BRONVERMELDING OP:

www.stichtingsing.nl/inhetnieuws

Daarin een verwijzing naar meer algemene en specifieke informatie over de drie onderdelen van het onderzoek.

‘Te gast om zorg te leveren’

Je eigen leven leiden, in je eigen huis, zo zelfstandig mogelijk; meedoen aan de samenleving, overdag naar je werk, 's avonds koken en met elkaar eten. Zoals mensen van je eigen leeftijd dat doen. In woonvoorziening De Kip, in het Haagse Leidschenveen hebben ouders van dertien jonge mensen met een verstandelijke beperking dit voor hun kinderen mogelijk gemaakt. Zij zorgden voor de huisvesting - de jongeren wonen er met elkaar in een mooi appartementencomplex - en kochten collectief zorg en begeleiding in bij Ipse de Bruggen, een grote Zuid-Hollandse zorgorganisatie. Een woongroep in optima forma!

Opgetogen gezichten, enthousiaste uitspraken. De 'partijen' die wij spreken en die betrokken zijn bij dit kleinschalig woonproject stralen grote tevredenheid uit. Het idee kreeg vorm in 2001, toen enkele ouders van de jongeren die hier wonen, met de gemeente Den Haag in gesprek gingen, met een wooncorporatie, en een zorgverlener. Doel en droom: een woonvoorziening voor hun kinderen. Na zeven jaar, in 2008, nam de eerste bewoner zijn intrek in De Kip, een wooncomplex met dertien appartementen voor twee woongroepen. Met eraan vast gebouwd *de Smulhoeve*, een horecagelegenheid van Ipse de Bruggen, waar bewoners kunnen werken.

perking, heeft elke bewoner een persoonsgebonden budget (*pgb*) dat hij of zij kan besteden om zorg in te kopen. Die budgetten opgeteld geven het bedrag dat de ouders daaraan kunnen besteden. Zo zijn ze tot een contract gekomen met zorgverlener Ipse de Bruggen voor een gezamenlijk aantal uren begeleiding per week. Daarin krijgt iedere bewoner de basiszorg die hij nodig heeft. En maandelijks krijgt hij of zij daarvoor de rekening.

Verhuisplicht

Wat als iemand meer zorg of begeleiding nodig heeft dan in die gezamenlijke basisuren mogelijk is? Will Kranenburg: "Dan kun je die extra aandacht individueel in-

Simon aan de slag met zijn begeleider.

ners, van wie sommigen veel meer zorg nodig hebben dan anderen? Welke zorgzwaarte neem je als basis? Het is nog best lastig om tot een gemiddelde te komen. De samenstelling van de woongroep is wel belangrijk, er moet voldoende financiële draagkracht zijn om behalve de lichtere begeleiding, ook de wat zwaardere zorg te kunnen inkopen."

"We offeren jaarlijks een uurprijs. Voor het geld dat beschikbaar is, kunnen we dan een bepaald aantal uren begeleiding leveren. Met instemming van de ouders maken we daarop een rooster: duidelijk en helder voor iedereen. Gaat er een bewoner weg, en vervalt er dus een *pgb*, dan verandert ook het rooster. Daarover moet je afspraken maken. Will: "Die duidelijkheid, en openheid, de transparantie en zakelijke benadering, dat geeft enorme rust. En vertrouwen dat je kind in goede handen is."

Korte, heldere lijnen

Greet Houtman is locatiemanager in De Kip: "Wij zijn alléén verantwoordelijk voor de zorg en begeleiding, en dat maakt het zo anders dan in een intramuraal voorziening. We zijn hier te gast om zorg te leveren. Dat is een enorm verschil. We ondersteunen, de ouders zijn de voortrekkers. Kardolus: "We werken hier zonder de steunstructuur van bijvoorbeeld technische dienst en schoonmaak, en dat maakt de manier van werken anders. Geen gedoe, korte, heldere lijnen!"

Leren is winst

Dat leerproces zien Kardolus en Houtman als een belangrijk

winstpunt voor de organisatie. Kardolus: "Het is voor ons een onzekere positie, want volgend jaar kiezen ze misschien een andere zorgaanbieder. Maar we nemen die onzekerheid graag voor lief, omdat we dit soort ouderinitiatieven zo waardevol vinden. Greet Houtman: "We leren er veel van, mét de ouders. Wij worden aangespoord om ons werk zó goed te doen, dat onze klanten tevreden blijven."

Zeggenschap

De klanten, dat zijn de ouders én de bewoners. Will Kranenburg: "Het gaat natuurlijk om het welzijn en geluk van mijn zoon Simon, en alle andere bewoners. En dat geluk vindt hij hier. Samen wonen op deze manier geeft hem zeggenschap over z'n eigen leven, hij maakt hier vrienden, is hier thuis. Hij kan familie en vrienden ontvangen in z'n eigen huis, en wij weten dat hij goed onder dak is. We hebben gezorgd dat er begeleiding is, steeds als de bewoners in huis zijn. Ze worden geholpen bij opstaan en naar bed gaan bijvoorbeeld. En elke dag kookt een van de bewoners, met een begeleider samen, in de gemeenschappelijke keuken. Ze hebben een bewonersraad, waarin ze met elkaar overleggen en bijvoorbeeld activiteiten afspreken. Overdag heeft iedereen werk of dagbesteding. Wat kunnen we nog meer wensen?"

Gemeenschappelijke inzichten

De ouderraad spreekt eens per kwartaal zaken door die actueel zijn, van de geleverde zorg, de gezamenlijke inkomsten, tot huisregels

en het menu. Will: "Ons plan was vanaf het begin gebaseerd op gemeenschappelijke inzichten: over opvoeding, over zorg, hoe we in het leven staan. Daarom werkt het, dat verbindt ons, heel belangrijk!" ■

INFORMATIE

De Kip, Socrateslaan 57, 2493 ZV Den Haag

Contactpersoon ouders:

Will Kranenburg,
e-mail: kranenburg@kpnplanet.nl

Contactpersoon Ipse de Bruggen:

Greet Houtman (locatiemanager),
tel. 06 - 51326552

De Kip: appartementen en horeca 'De Smulhoeve' (links).

Ouders hebben de regie

De constructie die de stichting van ouders gekozen heeft, blijkt een succesvolle. Will Kranenburg, moeder van een van de bewoners, en voorzitter van het bestuur van het ouderinitiatief: "Wij zijn verantwoordelijk voor alles wat met de huisvesting te maken heeft, dat regelen we dus zelf. Maar onze kinderen hebben ook begeleiding en zorg nodig, en die kunnen we niet zelf bieden. Dus kopen we die in. En niet ieder voor zich, maar als collectief, bij de zorgverlener die we zorgvuldig geselecteerd hebben. Veel goedkoper vanwege de 'schaalgrootte', en praktisch. Ieder betaalt - vanuit solidariteit - hetzelfde bedrag."

Basiszorg verzekerd

In De Kip wonen jonge mensen met een indicatie van zpp 3 t/m 7. Afhankelijk van de mate van be-

kopen. Maar wel bij dezelfde zorgaanbieder. We zijn daar heel strikt in: wil iemand zijn kind hier laten wonen, dan moet hij zich binden aan het gezamenlijke basispakket: huren van de appartementen, gezamenlijk dragen van de vaste lasten, inkoop van zorg, de huishoudpot delen. Haakt iemand op een van de punten af, dan geldt verhuisplicht."

Komen tot een gemiddelde

De ouders werken al vanaf het begin samen met Ipse de Bruggen. Regiomanager Frank Kardolus: "Wij hebben ons aanbod steeds afgestemd op de wensen van de ouders: wanneer willen zij bijvoorbeeld dat er begeleiding is, en hoe moet die eruitzien? En natuurlijk op de zorgindicatie van de bewoners. Uitgangspunt: hoe doe je zoveel mogelijk recht aan de behoeften van de bewo-